

Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΜΑΣ

Η ΜΙΣ ΕΥΡΩΠΗ ΔΙΗΓΕΙΤΑΙ ΤΗ ΖΩΗ ΤΗΣ

Ένα υπέροχο δωρό. Η γνωριμία της Σίδος Διπλωράκου με την κόμισσα ντε Νοαίι. Πώς δέχεται η κόμισσα. Το σκάνδι... κρεβάτι-καμαρά! Με ξέπλεκα τα μαλλιά. Ο Βαλερό και ο Μοράν. Το ταιριαστό χτένισμα. Σάρα, η παντοδύναμη χαμριέρη της κόμισσης. Η κ. ντε Νοαίι... κομψώτρια! Το χτένισμα της Καρυστάδος. Στο χερό των «Λευκών Αϊκινών». Το φόρεμα με τα έθνικα χρώματα. κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Νά σήμερα ή έκτη συνέχεια της βιογραφίας της δίδος Διπλωράκου—Μις Εύρωπη. Η Μις Εύρωπη βρισκείται ήδη στο Ρίο Υακίνο, προσπαθώντας να διεκδικήσει τον τίτλο της Μις Υακίνο. Αντισημειώνεται και ολόκληρον το Έλληνικό λαόν τον πόθο, της εύχουδα να θαυμασθούν και στα παγκόσμια αυτά Καλλιτείστα.

Και τώρα άς εθούμε στη βιογραφία. Πριν ή τις Διπλωράκου συνέχισα την βιογραφική της αφήγησι, μάς δείχνει με συγχόνη να δωρο των χρησισμών της Θεσσαλονίκης, το όποιο ονόμαζ έλαβε. Το δωρο αυτό είναι ένας κλάδος δάφνης από θαυμάσιο άσμη, δειμένος ή ένα κρόσσο χρυσόν. Είναι πραγματικά ένα θαυμάσιο καλλιτέχνημα, λεπτότητα έτεξορυσμένου και τόσο φίνο, που φοβόταν κανείς να το πούση τον χείρα του, μηδώς και το σάση. Είναι τόσο λεπτή ή τέχνη του, ώστε θαυμάζει τους χρυσούς στήμασους των Μικραίων.

Η Μις Εύρωπη γράφεται για το δωρο αυτό σαν μικρό παιδί. Περιγράφεται το καλλιτέχνημα άς έλαξε τις μαριές, το οποιαστέ στί μαλλιά της, στο στήθος της και τράχει να κοιταχτεί στον καθέστη.

—Μά δεν είναι θαυμάσιο! μάς φράζει. Δεν είναι άριστοεργηματικό; Είμαι κροσολεπτός έτεξορυσμένη άπ' τη στιγμή που το έλαβα. Θα κάτσο να κάνω ένα θετικό εύχαισθηρό στους Θεσσαλονικιώτες. Γιατί το δωρο τους είναι ένα από τα θωραιστρα δωροα που έχω λάβει. Τι σύγχυνη σκέψης και τι καλλιτεχνική επέκτασις!...

«...Μά με το δωρο που έγραψαμε τη βιογραφία μου. Άς άρξισουμε λοιπόν. Άς άρξισουμε όμως πρώτα λίγο γλωσσά και γάνα ποτήρι νερό για να δροσιστούμε...»

«...Και τώρα άς άρξισουμε. Όπως σας έλεγα προχτές, την κόμισσα ντε Νοαίι δεν την έγνωρίζω ποίν. Τη γνώρισα στο ταξίδι αυτό, χάρις στον κ. Φωτιάδη, φίλο μας πολύ και συγγενή της κόμισσης.

«Γιατί, καθώς θα ξέρετε, ή κόμισσα de Noailles έχει Έλληνικό αίμα μέσα της και μάλοστα είναι πολύ έπερησιμένη γι' αυτό. Η γιαγιά της ήταν Έλληνίδα, κόρη Μουσούρη από την Κωνσταντινούπολη. Πρέπει να γνωρίζετε επίσης, ότι ή κόμισσα de Noailles, είναι σήμερα μά από τις πιο σημαίνουσες προσωποπότερες του Παριού και γενικά της Γαλλίας. Καμιά γυναίκα στην Γαλλία δεν έχει την φημη και την δόξα την δική της. Το να την γνωρίζω κανείς να είναι μάλοση μαζί της θεωρείται ως έξαιρετικό ρουσφετι. Έμεις όμως δεν βόσκιαμε καμιά δυσκολία σ' αυτό, όχι γι' άλλον λόγο φυσικά, αλλά γιατί γνωρίζαμε τον κύριο Φωτιάδη. Έτσι πήγαμε και την έπισκεφθήκαμε στο σπίτι της μαζί με την αδελφή μου και τον κύριο Φωτιάδη. Η κόμισσα de Noailles δέχεται στην... κρεβάτι-καμαρά της!... Δηλαδή, για να είμαι πιο άκριβής, δέχεται σ' ένα μεγάλο, πολυτελέστατο και θαυμάσιο σαλόνι. Μά σέ μά γυναίκα του σαλονίου αυτού βρισκείται όλη την ημέρα έξυλομένη ή κόμισσα de Noailles, φροντίζου μά ώρασιωτή ρούμα και με τα μαλλιά της λυτά, τα όποια είναι ώρασιωτα, μακροά-μακροα και μαύρα! Έτσι δέχεται όλοος τους έπισκεπτάτες της, γνωστούς της και ξένους κι' έτσι μάς δέχθηρε και μάς...»

«...Την ημέρα αυτή ή κόμισσα περιτοχιζόταν από τους διασημότερους άνθρωπους των γουασιόντων, τον Valery, τον Paul Morand και διαφόρους άλλους συγγαριές, ποιητάς και κροιστούς.

«...Μόλις με είδε ή κυρία de Noailles, έβρόναζε: —'Α, έ, ή Μις Έλλάς! Μά είναι πολύ ενδιαφέρονσ!

«...Έδοο πρέπει να σας πω, πως ή λέξις ενδιαφέρονσ, «interessante», είναι ή λέξις της μόδας στο Παρίσι. Είτε για μά γυναίκα θέλτε να μάλοστε, είτε για ένα φροσάτι, είτε για έναν πίνακα ζωγραφικής, είτε για ένα καπέλλο, δεν θα πητε ότι είναι νόστιμο, ή χαριτωμένο, ή όραίο, αλλά: «interessant»—ένδιαφέρονσ.

«...Έτσι λοιπόν με βόηκε και μένα «interessante» και άρξισου όλοι να με κοιτάζου με προσοχή.

—Βγάλε το καπέλλο σου, μικρούλα μου, που είπτε ή κόμισσα de Noailles, για να ίδουμ το κεφάλι σου.

«...Όταν έβγάλα το καπέλλο μου και είδαμ πως είχα μακροά μαλλιά, ένθουσιώστηκαμ όλο.

—Μά αυτό είναι θαυμάσιο! φώναζε ή κόμισσα de Noailles. Είσα μά πραγματική Έλληνίδα! Μόνο το χτένισμά σου δεν μ' άφίση. Είναι πολύ μοντέρνο...»

«Τότε άρξισαμ όλοι να συζητούμ ποίν τόσο άντιπροσώπετα και πιο χτένισμα θα μου τώραζε καλύτερα. Η κόμισσα de Noailles φώναζε άπόσους την Σάρα, την χαμριέρη της, και της είναι να της ήψη τις φοροκέτες της και κατι βιβλία που είχαν φωτογραφίες άρξισου άγαλιώντων και άγγισιου.

«Πρέπει να ξέρετε ότι ή Σάρα είναι έπί του «ένειν και δεσπούν» στην κόμισση de Noailles. Από αυτήν εξαρτάται το να σάς δεχθή ή όχι ή κυρία της. Αν κατι πήγμ γίνετε άντιπαθητός στην Σάρα, και βασίλισσα άζομη νύσαστε, δεν θα μπορούστε να περάστε στο κατόφι το μ'άγορον της κόμισσης. Για καλή μου τύχη έγω κέρδισα τη συμπάθεια της Σάρας από την πρώτη στιγμή κι' αυτό ήταν πολύ σπουδαίο πράγμα. Ηθόθεν λοιπόν ή φοροκέτες και το βιβλία και όλοι άρξισαμ να τα ξεφοβίζουμ, να με κοιτάζουμ και να συζητούμ.

—Για κοιτάζετε, έλεγε ο Βαλερό. Έχει άκριβώς αυτών τον τύπο του Δ' αιώνοσ.

«...Όχι, όχι καθόλου, άντέλεγε ο Μοράν. Ο τύπος της είναι αυτός, της Άρτέμιδος, έτσι πρέπει να την χτένισουμε.

«Τέλος πάντων βότερα από πολέμοσ συζητήσιες συμφώνησαμ όλοι πως έπρεπε να με χτένισουμ σαν μά Καρυστάδα. Η ίδια ή κόμισσα de Noailles έκανε τότε τα μαλλιά μου, τά έπλεξε με έξαιρετική έπιτηθεσιότητα, τα στεφώσμε με τις δικές της τίς φοροκέτες και μου έκανε αυτό το χτένισμα που έχω και τώρα.

—Κι' έξυλοκωθήτε να φροάτε άζομη τίς φοροκέτες της κόμισσης de Noailles;

—'Α, όχι δά, τί λέτε! Κι' έν τις έχανα; Έκτός του ότι είναι είναι χαμριέρη από πραγματική ταρταρούγα, για μένα έχουμ άξιομ μεγαλύτερη άξια. Τι έχω βάλει μέσα σ' ένα κουτί και τις φροάω σαν πολιτима κεμλίμα. Μόνον την ημέρα της έξλοχής μου τις φροάσα για να μου φερουμ γουάρι.

—Έκτός από την κόμισσα de Noailles δεν γνωρίζατε καμιά άλλη σημαίνουσα προσωποπότερα στο Παρίσι;

—'Ω, βέβαια, πολλές. Μά άργότερα, όταν έγινα πια Μις Εύρωπη. Ένώ την κόμισσα de Noailles την γνώρισα όταν δεν ήουον κυρά Μις Έλλάς μονάχα, άλλη ύποψηγια δηλαδή μέλασ σ' ένα πανευροπαικό διαγωνισμό καλλονής. Κι' όμως έδαξε τόση καλοσύνη κι' ενδιαφέρον για μένα, σαν να με έγνωρίζε από χρόνια. Φάνηκε άληθινή φίλη και πολιτима προστάτις.

«Στο μεταξύ αυτό έτοιμαζόμουμ συγχρόνος και για τον μεγάλο χορό των «Λευκών Αϊκινών» που θα γινόταν στην Όπερα την τρίτη Φεβρουαριού, δηλαδή την προπαραμονή του διαγωνισμού και όπου θα εμφανίζόντουσαν και όλες ή άλλες Μιζς. Ο χορός αυτός είναι ο μεγαλύτερος δημόσιος χορός που γίνεται στο Παρίσι. Επειδή δε γίνεται για φιλανθρωπικό σκοπό παρενοχλούνται σ' αυτών όλοι οι έπισημα, από τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας ως τους κρόσδες των ξένου κρατών. Άρξισαμ την άριστοεργατία, τους καλλιτέχνας, τους άνθρωπους των γουασιόντων, τους έπιστημονας κ. α., κ. α. Έπίσης στον χορό αυτόν συμμετέχουμ ως ενομήμας και ή πιο δημοφιλής άρτίστες των Μιούζι—Χούλι, ή Μιστεργέτ, ο Σεβαλιέ κ.λ. Η μεγαλύτερη όμως «άττραξιόν» που έγκραυσίσθηρε από πέσου, είναι ή εμφάνισις των Μιζς. Χάρις σ' αυτές σφρόδουμ πλέον στο χο-

Η Δις Άλβινη Διπλωράκου—Μις Εύρωπη (δεξιά) με την μικρότερη αδελφή της, όταν ήταν μικρούλα.

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΘΡΥΛΟΙ

ΤΟ ΚΑΣΤΡΟ ΤΗΣ ΚΥΡΑ-ΡΗΝΗΣ

Ένα από τα περιφημότερα παλαιά Έλληνικά κάστρα είναι και το κάστρο της κυρά-Ρήνης που βρίσκεται στην περιφέρεια Μισολογίου. Για το κάστρο αυτό υπάρχει ή εξήξη θρύλος λαϊκή παράδοση: «Η κυρά-Ρήνη ήταν μια κοπέλλα πολύ όμορφη και καθόταν σ' ένα βουνό της Αιτωλίας πριν άνοιξη χτιστή το κάστρο.

Την κυρά-Ρήνη την αγαπούσαν δυο βασιλόπουλα, ο Ανήλιαγος κι ο Γυρτάσιος. Η κυρά-Ρήνη πάει άραποισε τον Ανήλιαγο που ήταν πιο όμορφος, αλλά φοβόταν και το Γυρτάσι που ήταν παλιω-ζαρός.

«Αφού λοιπόν δεν ήξερε σε ποιόν απ' τους δυο να δώσει την καρδιά της, τους είπε να κάνουν από ένα μεγάλο κατόρθωμα. Είπε δηλαδή στον Ανήλιαγο να φέρη στο βουνό το νερό της λίμνης του Άγγελόκαστρου και στο Γυρτάσι να χτίση εκεί ένα μεγάλο κάστρο.

Τους είπε ακόμα πως όποιος τελείωνε γρηγορότερα τη δουλειά, σ' εκείνον θα έδινε την καρδιά της και μαζί μ' εκείνον θα ζούσε.

Ο Γυρτάσιος πήρε τότε χιλιάδες υλισμούς και μαστόρους κι άρχισε να χτίζει το κάστρο που μέσα σε δυο χρόνια ήταν άποτε-λειωμένο.

Στο μεταξύ, όσο περνούσαν ή μέρες, ή κυρά-Ρήνη γινόταν πιο λυπημένη, γιατί δεν ήξερε τί άπογίγνεο ή Ανήλιαγος κι όλα έλε-γαν πως θαγε πνιγεί πολεμώντας να φέρη το νερό κάτω απ' τη γη.

Ο Γυρτάσιος, σίγουρος πως είχε νικήσει τον αντίπαλό του, νό-ηε τελείωση τη δουλειά έστρωσε ένα μεγάλο τραπέζι μέσα στη μα-μαρένια αίθια του κάστρου, όπου κάθισαν όλοι οι μαστοροι κι άρχι-σαν να γλεντάνε.

«Άξαφνα μές απ' τη γη, καταπέσει στο παζάρι, άνοστήσει ένα βουητό και σήκωσα πετάχεται να μου τρέπα ο Ανήλιαγος.

— Καλώς τί χαιρέσεις φώναξε. Ά-λλά τραπέζι χωρίς νερό δεν γίνεται...

Κι άμέσως άρχισε να τρέχει απ' την τρέπα νερό, ολόδροσο και καθαρό.

Τότε ή κυρά-Ρήνη είχε πως άποτύ-πρωτος είχε τελειώσει τη δουλειά του, γιατί ο Γυρτάσιος δεν είχε παραδώ-σει ακόμα τί κλειδιά του κάστρου, κι αυτόν έπηρε άντρα της.

Ο Γυρτάσιος, ύστερ' απ' το πάθημά του, έχτισε το Γυρτόκαστρο και άπο έ-κεί πολεμούσε το Κάστρο, όπου ζούσαν ετυχημένοι ο Ανήλιαγος με την κυ-ρά-Ρήνη.

ΑΠΟ ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΑΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο Μονιέ και οι πλούσιοι Παριζιάνοι. «Θα διαβάσω, αλλά...» Ένα τραγεούδι που προκαλεί φριχή! Μπαλζάκ και Μπουιέ. Η άδυσχεστια του Μπαλζάκ. «Κλείστε τις πόρτες!...». Κλείδων κι οι μεγάλοι συγγραφείς. Πώς την έπαθε ο Μπαλζάκ. Ο συ-νεπής και ακριβέστατος Γκιζινόυ. Ο βάντατος του. Με την πέννα στο χέρι!... κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ένας άπο τους πιο όνομαστους παλαιούς Γάλλους συγγραφείς ή-ταν και ο Έρζώος Μονιέ, του οποίου τα μυθιστορήματα διαβαζόν-τουσαν στην εποχή του με πολύ ενδιαφέρον.

Μία βραδεία, ο Μονιέ είχε προσκληθεί σε δείπνο άπο κάποιον πλούσιον εύπατρίδη, ο όποιος ήξερε ότι ή παρουσία του συγγραφέως θα προσέφερε ευχάριστη έκκληση στους λοιπούς προσκεκλημένους, γιατί ο Μονιέ ήταν περιζήτητος στις συναντήσεις με το πνεύ-μα του.

Όταν σηωθήσαν απ' το τραπέζι, στο όποιο ο συγγραφέας έ-φαγε με μοναδική όρεξη, ο άκοιδεστότης του παρουσίσε ένα άπο τα θεατικά του έργα, και τον παρακάλεσε να διαβάση δυο-τρεις ση-ρές γιά να εύχαστωση τον καλεσμένους του.

— Θέλω γιάνα φάγωνα γιά κάθε σελήη! άπάντησε ο συγγραφέας σοβαρά και κλείνοντας το βιβλίο του το έβαλε άπάνω σ' ένα τρα-πέζι.

Σε λίγο κάποιος είχε την ιδέα να προτείνη να τραγουδήσουν ό-λοι, καθέννας με τη σειρά του.

— Μπράβο γιά την ένθεσι σου! φώναξε ο οικοδεσπότης. Τώρα δεν άμειβάλλο ότι θα μής τραγουδήση και τί ο κ. Μονιέ...

Όταν ήρθε κι ή δική του σειρά, ο Μονιέ άρχισε να ψάλλη μία στροφή, με τόσο άτακία φωνή όμως, ώ-στε μετά το δεύτερο στίχο παρακλήθη να πάρη. Αυτό δά ήθελε κι' αυτός. Πήρε λοιπόν άμέσως το καπέλό του, χωρέθηκε προς προκλιόντας βαθυταίωτους Παρι-ζιάνους κι' έφυγε. ***

Ο μέγας μυθιστοριογράφος Μπαλζάκ σκεδόνταν πολύ με το Μονιέ και τον έπι-σεπταίωνα συχνά. Έπειδή όμως ο Μπαλ-ζάκ ήταν πολύ άδυσχεστόμος, ο φίλος του άναγκαζόταν να λαβαίνη τα... μέτρα του.

— Όταν έρχεται να με ιδή ο Μπαλ-ζάκ, έλεγε, φροντίσω να δωξω άπ' το δωμάτιο τη γυναίκα και τα παιδιά μου, φωνάζω να κλείσουν και ή πόρτα και τότε πει άρχίζω να μιλά μαζί του.

Άλλά και' όλες τις σέσεις τον και και' όλη την άξια του, ο Μπαλζάκ δεν ήθελε σε τίποτε να... κλείδω κάποτε τις ιδέες του Μονιέ. Μία μέρα ήτοιξε ν' ακούση απ' τον ίδιο το Μονιέ ένα μικρό διήγημα έπιγραφόμενο «Ιστορία του Ναστάλι-αντος». Ο ποιητής μυθιστοριογράφος τον έβαλε να του το διαβάση δυο φορές, γιατί ήταν ακόμα ανέκδοτο και γιατί το βρήκε πολύ ό-μορφο. Χωρίς δέ κανέναν ένδοξο ή έπαισε να το ζήσει κανένας σ' ένα άπο τα μυθιστορήματά του. Μά δεν του βγήκε σε καλό ή κλε-ψιά αυτή. Γιατί άπολύτως το διήγημα του Μονιέ τονώθηκε πρό- του μυθιστοριογράφου του, κι έτσι ό κ. Μπαλζάκ την έπαθε Χωστήρη!... ***

Ένας άλλος έπίσης όνομαστός επιμνημόσυτος της τότε εποχής ήταν και ο Γκιζινόυ, ο όποιος ένδοξοτα πρότυπον αμεταίεας. Ο Γκιζι-νού συνέηξε να στείλη τα χειρογράφα του στο τυπογραφείο σε άνοι-μένη όμο, και τότε του δέ δεν είχε παρθεί τί συνήθειά του αυτή.

Μία μέρα ο άρχιστάτης της έφημερίδας στην όποια συνεργά-ζοταν ο Γκιζινόυ, ζήτησε άπο το τυπογραφείο τη συνέχεια του έρ-κου ποιήματος ο όνομαστός επιμνημόσυτος γιά να ριξη μία μα-τιά στις διαβήσεις. Το άπάντησε όμως ότι ο συγγραφέας δεν είχε στείλει ακόμα τη συνέχεια.

— Μεσημέρι και δεν έστειλε ακόμα τί χειρογράφα του; φώνα-ξε κατέκλητος ο άρχιστάτης. Προηή φορά συνήβαινε ένα τέ-τοιο πράγμα... Βάζω στοιχεία ότι θα πέθανε...

Και πραγματικά, όταν πήγε στο σπίτι του Γκιζινόυ να ιδή τί γί-νετα, βρήκε τον άνεγλή μυθιστοριογράφο νεκρό μπρος στο γραφείο του, με την πέννα στο χέρι!

ΟΙ ΠΡΑΚΤΙΚΟΙ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΙ

Οι Άμερικανοί έννοούν νάνα πρακτικοί σ' όλα, άκόμη και στην έρωτα. Ίδου ένα άπόσπασμα έπιστολής ένος νέου Άμερικανού προς τί νηστή του:

Σε παρακαλώ, άρακμήνη μου, να μή μου γράφης τόσο με-γάλες έπιστολές. Σκέψου τί θα σινδής, άν χαμηιά φορο διαλύ-θούν οι άραβότατες μας και με καταργήσης στο δικαστήριο. Θέ παραστή άνάγκη να άν-τιγραφη όλοκληρη ή αλληλογραφία και θα πληρώσουμε δυο φράγκα γιά κάθε σελίδα 36 γραμμών. Όσο συντομότερες λοιπόν γίνε ή έπιστολές μας, τόσο φτηνότερα θα γλυτώ-σουμε άπο τα χρέια των δικαστών!

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η ΤΙΜΟΡΙΑ ΤΟΥ ΠΡΟΔΟΤΗ

Τον καιρό που οι Άμερικανοί πολεμούσαν γιά την άνεξαρτήσια τους, ο στρατηγός των Άγγλν, μολοντι προηγομένους είχε πο-λεμήση γυναίκα και είχε τραυματισθεί, έλισταίωθηκε και πήγε με το μέρος των Άγγλων.

Τά Άμερικανικά στρατεύματα κατέβαλαν τότε κάθε προσπάθεια γιά να τον σπλλάθων, αλλά αυτό στάθηκε άδύνατο. Μία μέρα που ο στρατηγός είχε συλλάβει αξιωματικούς μερικούς Άμερικανούς, ό-πως έναν απ' αυτούς τί σκεπταίον να τον κάνουν οι αστυλιώτες του, άν τον έβαναν.

— Ού πο ζόβαμε πρώτα το ποδι στο όποιο πληγώθηκες, όταν ε-παρετόσες την πατρίδα σου και το ύπόλοιπο σώμα σου θα το ζω-πούσαμε! του άπάντησε θαρραλέα ο αξιάλωτος.

ού και τί έλεγκτότερα μέλη απ' όλες τις ζένες παροικίες του Πα-ρισιού, γιά να ιδούν τις δικές τους ετυρησίες και να κινήουν άν έ-χουν έλπίδες έπιτυχίας. Γιατί ο χωρός των «Λεζινών Λίζινων» εινε ένα άπο τα σπουδαιότερα κτήρια γιά το άποτέλεσμα του διαγω-ρισμού. Σ' αυτόν κρινει το Παρισινό ζωνό που δύσκολα πέφτει έξω. Όποιος διακαθόριε στον χωρό αυτό ξέροντι άπο πριν πως έχουν με-γάλες έλπίδες γιά να έπιτυχον και στον διαγωρισμό.

«Έννοείται πως κάθε ύποψη γιά να κινή φηγορία στον χωρό αυτόν πρέπει να παρουσιασθή έπαύσιως», δηλαδή ντυμένη, κατιο-τωμένη και χτεμισμένη στην έντέλεια. Δεν μπορεί δηλαδή να παρου-σιασθή μ' ένα όποιοδήποτε φουστάκι μπροστά σ' ένα ζωνό που άπο-τέλειται άπο την έλεγκτότερη κοινωνία του Παρισιού. Έτσι, γιά το δικό μου το φάσμα πήγαμε στην Jennu, μία άπο τις μεγαλειότε-ρες μοδίστρες του Παρισιού και μου έτοιμάσε ένα πραγματικό άριστογυ-ρμάτι. Το φάσμα ήταν ένα άπλο φουφύ άπο λαμέ όσημύ προς το λευ-κό και είχε μίαν πολερία όπά ό θαιμισσία τουλά που όταν ήθελε κανείς μοφορφέ και να την βγάλη.

— Άσπρο και θαλασσί; Μ' αυτά εινε τί ζωνάτια της Έλληνικής σημαίας.

— Άχρηθός. Το εινε ύπ' όψη μου και σί-σθησα στην μοδίστρα να τί βάλη στο φάσμα μου. Σας βεβαίω δέ πως έβανα μεγάλη φηγο-ρα. Μ' αυτά θα σας τί το μεθαύριο...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

